

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/32/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3805010750
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3805010750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Patrika Príbělského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. mája 2015 prejednal odvolania obžalovaných

X) H. W.

nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom L., P. XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava,

X) P. V.

nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom L., Ul. I. W. č. XX, t.č. vo väzbe v ÚVV Ilava v inej trestnej veci,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 1T/317/2005-809 zo dňa 27.09.2012 a takto

r o z h o d o l i :

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por., účinného do 31.12.2005, z r u š u j ú s a v napadnutom rozsudku výroky o trestoch u obžalovaného H. W., ako aj u obžalovaného ml. P. V..

II.

Podľa § 259 ods. 3 Tr. por., účinného do 31.12.2005, s a u obžalovaného H. W. podľa § 37 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, pretože súhrnný trest odňatia slobody uložený skorším rozsudkom OS Prievidza sp. zn. 1T/137/2007 zo dňa 12.03.2008, právoplatným 21.05.2009, je dostatočný.

III.

Podľa § 259 ods. 3 Tr. por., účinného do 31.12.2005, s a u obžalovaného ml. P. V. podľa §§ 80, 37 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody uložený skorším rozsudkom OS Prievidza sp. zn. 2T/123/2004 zo dňa 18.02.2005, je dostatočný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 1T/317/2005-809 zo dňa 27.09.2012 bol obžalovaný H. W. uznaný vinným v bode 1) z trestného činu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 2 písm. a) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. a trestného činu porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, 2 Tr. zákona č. 140/1961 Zb., v bode 2) z trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona; v bode 3) z trestného činu výtržníctva formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 202 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb.; v bodoch 4), 5), 6) z pokračovacieho trestného činu podieľníctva sčasti samostatne, sčasti v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 251 ods. 1 písm. b) Tr. zákona č. 140/1961 Zb.; v bode 7) z trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona, pretože 1/ v presne nezistennej dobe od 15:00 hodine dňa 19.7.2002 do 10:00 hodiny dňa 28.7.2002 v Prievidzi, po predchádzajúcej dohode s mal. L. P., obžalovaný H. W. pravým kľúčom od odomkol byt č. 13 na D. W. S., do ktorého vošli všetci traja a následne z neho odcudzili fot aparát nezisteného výrobného čísla v hodnote 500,- Sk, vežu značky O. SC-EH 60 nezisteného výrobného čísla v hodnote 18.000 Sk, videorekordér značky L. NV-HD 600 nezisteného výrobného čísla v hodnote 9.000,-Sk obrúčka zo zlata v hodnote 2.500,- Sk, veci predali, peniaze minuli pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému P. D. škodu odcudzením 30.000,- Sk, 2/ dňa 18.5.2002 asi o 16:30 hodine v Prievidzi v blízkosti golfového ihriska v mestskom parku pri riek B. spoločne so svedkom H. U. pristúpili k poškodenému P. V. s tým, aby im dal hodinky, mobilný telefón a zlaté šperky, keď to poškodený odmietol, obžalovaný H. W. a svedok H. U. ho chytili za ruky, obžalovaný P. V. ho udrel najmenej trikrát päťou do tváre, v dôsledku čoho spadol na zem, kde ho všetci traja kopali po celom tele, pričom jeden z páchatelov mu z vrecka nohavíc odcudzil 700,- Sk, čím mu spôsobili odcudzením škodu 700,- Sk a zranenia vo forme zlomeniny spodnej časti očné, zlomeniny ľavej jarmovej kosti, pomliaždenie ľavého lýtka s práceneschopnosťou jeden mesiac, pričom obžalovaný H. W. sa dopustil skutku, hoci bol rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 1T 91/2002 z 24.4.2002, právoplatným 17.5.2002 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona a iné k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny trest vykonal dňa 7.9.2004, 3/ dňa 3.12. 2004 asi o 21:00 hodine v Prievidzi na ul. Š. T., pred hlavným vchodom do hotela V. napadli poškodeného P. C., tak že ho viackrát udreli otvorenou dlaňou do oblasti krku, ďalšia osoba sa mu snažila rukami zovrieť krk, čím mu spôsobili drobné poranenia lakťa pravej ruky, odreniny na pravej strane trupu v dĺžke asi 10 cm bez práceneschopnosti, 4/ dňa 31.12.2001 v presne nezistenom čase večer prevzal od ml. Y. P. a ml. Y. W. mobilný telefón značky H. C. O. S. DB hoci vedel že telefón odcudzili, telefón následne odpredal neznámej osobe za 600,- Sk, z čoho si ponechal 300,- Sk, zvyšnú sumu odovzdal ml. Y. P. a ml. Y. W., 5/ dňa 4.5.2002 asi o 22:15 hodine v Prievidzi pred hotelom T. vypil spolu s Y. P. a T. T. 1 liter vína a malinovku, ktoré nápoje boli kúpené za peniaze, ktoré odcudzil Y. P. a Y. X. P. L., o čom mal vedomosť, 6/ dňa 5.5.2002 asi o 01 :50 hodine v Prievidzi, v blízkosti U. C. vypil spolu s Y. P. 1 liter alkoholu, ktorý kúpila T. T. za 50,- Sk, hoci vedel, že peniaze pochádzajú z trestného činu, ktorého sa dopustil v uvedený deň Y. P., 7/ dňa 22.03.2005 niečo po 20:00 hodine po predchádzajúcej vzájomnej dohode v Prievidzi na parkovisku pred jedálňou u P., na Ul. Š. W. č. XX pristúpil s ďalšími osobami k poškodenému Y. T. s tým, že žiadal poškodeného, aby mu dal peniaze, keď to poškodený odmietol, obžalovaný H. W. s ďalšou osobou opätovne žiadali peniaze, pričom sa poškodenému vyhrážali, že mu prepichnú kolesá, rozbijú auto, že dostane, obžalovaný H. W. s ďalšou osobou opreli poškodeného o auto a ďalšia osoba prehl'adala poškodenému vrecká a z bundy mu odcudzil bankovky a drobné mince spolu najmenej 480,- Sk, z miesta činu ušli, čím poškodenému Y. T. spôsobil škodu vo výške 480,- Sk, zranenie mu nespôsobili žiadne, pričom skutku sa obžalovaný H. W. dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T 91/2002 z 24.4.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.5.2002 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona a iné za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov so zaradením do 1. NVS, trest vykonal dňa 7.9.2004.

Obžalovaný P. V. v bode 2) z trestného činu lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb., pretože 2/ dňa 18.5.2002 asi o 16:30 hodine v Prievidzi v blízkosti R. v mestskom parku pri rN. spoločne so svedkom H. U. pristúpili k poškodenému P. V. s tým, aby im dal hodinky, mobilný telefón a zlaté šperky, keď to poškodený odmietol, obžalovaný H. W. a svedok H. U. ho chytili za ruky, obžalovaný P. V. ho udrel najmenej trikrát päťou do tváre, v dôsledku čoho spadol na zem, kde ho všetci traja kopali po celom tele, pričom jeden z páchatelov mu z vrecka nohavíc odcudzil 700,- Sk, čím mu spôsobili odcudzením škodu 700,- Sk a zranenia vo forme zlomeniny spodnej časti očné, zlomeniny ľavej jarmovej kosti, pomliaždenie ľavého lýtka s práceneschopnosťou jeden mesiac.

Boli za to odsúdení obžalovaní H.F. podľa § 234 ods. 1, § 42 ods. 1, § 35 ods. 3 Tr. Zákona č. 140/1961 Zb. k súhrnnému trestu odňatia slobody na 8 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. bol pre výkon trestu zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému H. W. rozsudkom C. súdu Prievidza č. 1T 137/2007 zo dňa 12.3.2008 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. 2To 44/2008 zo dňa 21.5.2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 3T 61/2007 zo dňa 5.9.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. 3To 136/2007 zo dňa 31.1.2008 ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo jeho zrušením stratili podklad. Obžalovaný P. V. podľa § 234 ods. 1, § 35 ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. k súhrnnému trestu odňatia slobody na 3 roky. Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zákona pre výkon trestu ho súd zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. súd zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému P. V. rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 123/2004 zo dňa 18.2.2005 ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo jeho zrušením stratili podklad.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku boli obžalovaní H. W. a ml. T. V. zaviazaní uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenému P. D., nar. XX.X.XXXX, bytom L., W. cesta č. XX/X -XX škodu vo výške 995,82,- eur (30 000,- Sk).

Podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku bol obžalovaný H. W. zaviazaný uhradiť poškodenému Y. T. nar. X.X.XXXX bytom L., W. č. XX škodu vo výške 15,93,- eur (480,- Sk).

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote bol napadnutý odvolaniami obidvoch obžalovaných. Odvolanie obžalovaného H. W. smerovalo proti výroku o vine v bode 2) a v bode 7) napadnutého rozsudku. V odvolaní namietal, že súd prvého stupňa pochybil pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu a nesprávne vyhodnotil dôkazy, pretože on sa predmetných skutkov lúpeže nedopustil. Z lúpežného prepadnutia poškodeného V. boli spolu s V. usvedčení iba výpoveďou tohto poškodeného, pričom obaja popierajú, že by vôbec do kontaktu s týmto poškodeným prišli. Namietal, že s poškodeným sa stretli na polícii ešte predtým, ako došlo k samotnej rekonštrukcii ich osôb a teda tento dôkaz je veľmi spochybnený. Aj samotný poškodený mal rozpory vo výpovediach a často sa protichodne vyjadroval k priebehu skutku. Pokiaľ ide o skutok pod bodom 7), tu namietal, že síce na mieste spáchania skutku spolu s W. a X. sa nachádzal, avšak do lúpeže nezasahoval, dokonca s ňou nesúhlasil a vyzýval ostatných, aby od konania upustili. Namietal aj neprímeranú prísnosť uloženého trestu v prvom rade z toho dôvodu, že od samotného spáchania skutkov uplynulo 13, resp. 10 rokov a tiež poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bola vyslovená protiústavnosť asperačnej zásady, pričom je toho názoru, že tento nález by sa mal vzťahovať aj na ustanovenie druhej vety § 42 ods. 1 Tr. zák. Žiadal, aby bol spod skutkov 2) a 7) oslobodený, resp. aby odvolací súd zmenil uložený trest na trest miernejší, resp. zvažil, či nie sú dané podmienky pre upustenie od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody 5 rokov nepodmienečne uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prievidza 1T/137/2007 je trestom dostatočným.

Obdobne obžalovaný P. V. namietal výrok o vine v bode 2) napadnutého rozsudku, kde tvrdil, že predmetného skutku sa nedopustil, že poškodený je osoba nevierohodná, tento klamal, pričom aj na hlavnom pojednávaní sa mýlil v osobách páchatelov. Ďalej namietal, že skutku pod bodom 2), ktorý sa mal stať dňa 18.05.2002 sa mal dopustiť ako mladistvý a napriek tomu sa celé trestné konanie voči nemu viedlo ako voči plnoletej osobe. Ide o závažné procesné pochybenie, ktorým boli porušované jeho práva. Definícia mladistvého sa mala použiť nielen pri trestnej zodpovednosti, ale aj pri ukladaní trestu, a teda pokiaľ mu bol ukladaný trest ako dospelému páchatelovi, došlo k ďalšiemu pochybeniu. Žiadal preto, aby bol spod obžaloby pre skutok pod bodom 2) oslobodený, resp., aby súd zrušil výrok o treste a uložil mu trest ako mladistvému s podmieneným odkladom výkonu trestu, prípadne aby u neho podľa § 37 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, upustil od potrestania.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach v rámci konečného návrhu žiadala odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal

zákonnosť a odôvodnenosť napádaných výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolaniam obžalovaných pokiaľ sa týka uložených trestov je potrebné vyhovieť.

Súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a správne ustálil skutkový stav tak, ako je tento uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku (v bode 2), aj (v bode 7), ktoré obžalovaní napádali svojim odvolaním. Pokiaľ ide o skutok (pod bodom 2), ktorého sa mali dopustiť obaja obžalovaní voči poškodenému P. V., tak z tohto ich usvedčuje predovšetkým samotný poškodený V., ktorý od počiatku trestného konania tvrdí, že páchatelom videl do tváre, na polícii ich poznal podľa fotografií, pričom predtým obžalovaných nevidel, videl ich až po tom, ako mu boli ukázané fotky. Zo zápisnice o rekognícii vyplýva, že táto bola urobená procesným spôsobom a k veci je potrebné napokon uviesť aj to, že poškodený V. aj pri konfrontácii s obidvoma obžalovanými, týmto svoje tvrdenie zopakoval tvárou v tvár. Ani odvolací súd nemal, pokiaľ sa týka tohto skutku, o vine obžalovaných žiadne pochybnosti.

Obdobne sa odvolací súd stotožnil so skutkovým stavom tak, ako tento ustálil súd prvého stupňa (v bode 7) napadnutého rozsudku, v ktorom bol obžalovaný H. W. uznaný vinným z trestného činu lúpeže voči poškodenému T. U. O., príslušník polície, pomocou psa vystopoval a zadržal 3 osoby ihneď po lúpeži, ako mu bol skutok oznámený operačným dôstojníkom, medzi ktorými bol aj obžalovaný W.. Svedkyňa Z. a svedok K. ihneď potvrdili, že to bol H. W., ktorý od poškodeného pýtal peniaze. Na týchto tvrdeniach zotrvali aj pri konfrontácii s týmto obžalovaným hneď na druhý deň po skutku. Okrem pýtania peňazí zo strany tohto obžalovaného tiež konkretizovali vyhrážky, ktoré pri tomto predniesol. Ani tu odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného H. W.. Pokiaľ sa teda týka viny, odvolací súd odvolaniam oboch obžalovaných neprisvedčil a v celom rozsahu sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa týkajúcich sa tejto časti rozsudku.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou obžalovaného H. W., spočívajúcou v tom, že použitie ustanovenia § 42 ods. 1 druhej vety Tr. zák. účinného do 31.12.2005, teda ukladanie trestu u obzvlášť nebezpečného recidivistu, je v rozpore s nálezom Ústavného súdu týkajúceho sa neústavnosti asperačnej zásady. K veci je potrebné veľmi stručne uviesť, že tento nález vychádza zo zásady primeranosti ukladania trestu za viaceré trestné činy, pre ktoré je páchatel odsudzovaný. Ukladanie trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi však zohľadňuje jeho predchádzajúcu trestnosť za obzvlášť závažné trestné činy a táto zásada primeranosti sa tu neuplatňuje.

Na druhej strane však odvolací súd musel zohľadniť jednu závažnú okolnosť týkajúcu sa oboch obžalovaných, a to právo obžalovaného na urýchlené prejednanie veci a rozhodnutie a tým aj naplnenie účelu trestu. V predmetnej trestnej veci ku spáchaniu skutku (pod bodom 2) došlo dňa 18.05.2002, teda pred trinástimi rokmi a k spáchaniu skutku (pod bodom 7) dňa 22.03.2005, teda pred desiatimi rokmi. Pritom obžalovaný H. W. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/137/2007 zo dňa 12.03.2008, ktorý je v súhrne k rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/61/2007 zo dňa 05.09.2007 vo výmere 5 rokov a ku ktorým prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu v tejto trestnej veci, už vykonal. Pokiaľ ide o obžalovaného P. V., tu musel odvolací súd prisvedčiť jeho odvolaniu, že v konaní došlo k porušeniu jeho práv, pretože tento páchatel sa predmetného skutku (pod bodom 2) napadnutého rozsudku dopustil v čase, keď ešte nedovŕšil 18 rok svojho veku. Potom celé konanie, ktoré bolo voči nemu vedené ako voči dospelšej osobe, bolo v rozpore s Trestným poriadkom a následne aj ukladanie trestu ako dospelšej osobe, bolo v rozpore s ustanoveniami siedmej hlavy Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, upravujúce osobitné ustanovenia o stíhaní mladistvých. Samozrejme aj u tohto obžalovaného musel odvolací súd zohľadniť, tak ako u predchádzajúceho páchatela, že od spáchania predmetného skutku uplynulo už 13 rokov a obžalovaný vykonal trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/123/2004 zo dňa 18.02.2005, ku ktorému prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu v tejto trestnej veci.

Vychádzajúc z uvedených okolností, dospel odvolací súd k záveru, že odsúdenie oboch páchatelov, resp. uloženie trestov po tak dlhej dobe od spáchania skutkov, ktoré prietahy však obžalovaní nezavinili, nenaplní ustanovenie § 23 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, o účele trestu. Podľa názoru odvolacieho súdu, v tomto konkrétnom prípade je odôvodnené použitie ustanovenia § 37 Tr. zák., účinného do 31.12.2005 o upustení od uloženia súhrnného trestu u oboch obžalovaných.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste u oboch obžalovaných a vo veci rozhodol rozsudkom sám tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.